

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/36/2020
Identifikačné číslo spisu: 8316010197
Dátum vydania rozhodnutia: 06.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8316010197.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martiny Zeleňakovej v trestnej veci obvineného T. V. , pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 6. októbra 2020 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. decembra 2019, sp. zn. 8To/28/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné z 11. februára 2019, sp. zn. 2T/37/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného T. V. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné (ďalej aj len „súd prvého stupňa“) rozhodol rozsudkom z 11. februára 2019, sp. zn. 2T/37/2016 tak, že obvineného T. V., nar. XX. W. XXXX v T., trvale bytom A., A. XXX/XX, okres T., uznal za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe že:

po predchádzajúcej dohode s manželmi Y. A. a M. A. dňa 5. marca 2015 v Q. vzájomne podpísali plnomocenstvo ohľadne zastupovania v právnych úkonoch k nehnuteľnosti trojizbovému bytu na ulici I. XXXX/XX, Q., ktorú manželka A. vlastní a mali na nej podlžnosti voči Spoločenstvu vlastníkov bytov a iným subjektom, vypracované plnomocenstvo si manželka A. neprečítali, na základe ich takto získanej dôvery T. V. následne vypracoval zmluvu o pôžičke na sumu 14 000 eur, príjmový pokladničný doklad o prevzatí finančnej hotovosti v sume 14 000 eur a zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, ktoré písomnosti dňa 9. marca 2015 manželka A. podpísali na Notárskom úrade R. v Humennom opätovne bez toho, aby si tieto podklady prečítali, avšak v skutočnosti k fyzickému odovzdaniu finančnej hotovosti T. V. manželom Y. A. a M. A. nedošlo, čím ich uviedol do omylu a spôsobil im škodu v sume 14 000 eur.

Za to súd prvého stupňa podľa § 44 Trestného zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona, lebo trest uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. 1T/21/2016 zo dňa 5. apríla 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2To 41/2017 zo dňa 2.

augusta 2017, a to odňatie slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov s probačným dohľadom a uloženou povinnosťou, je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a, dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodených M. A., nar. X. R. XXXX, bytom Q., I. XX a neb. Y. A., nar. X. Y. XXXX, naposledy bytom Q., I. XX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), na podklade odvolania obvineného, rozhodol rozsudkom z 3. decembra 2019, sp. zn. 8To/28/2019 tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku v napadnutom rozsudku zrušil výrok o náhrade škody.

Dňa 3. apríla 2020 bolo prvostupňovému súdu doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu. Dovolanie bolo podané proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. decembra 2019, sp. zn. 8To/28/2019 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Humenné z 11. februára 2019, sp. zn. 2T/37/2016. V dovolaní namietal porušenie ustanovení podľa § 371 ods. 1 písm. c) a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Obvinený v dovolaní uviedol, že napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa je postavený na subjektívnom názore súdu a neodzrkadľuje objektívne skutočnosti, listinné dôkazy. Súdny vôbec nebrali do úvahy nezrovnalosti vo svedeckých výpovediach a žiadnym spôsobom sa nevysporiadali s protirečivými svedeckými výpovedami, rozsudok neobsahuje právne relevantné argumenty a zdôvodnenie. Súdny vzali do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli v neprospech obvineného a tie, ktoré boli v prospech obvineného odignorovali. Obvinený kritizoval aj formalistický prístup prokuratúry, ktorý podľa neho odporuje zásadám výkonu štátnej moci a jej použitia iba v nevyhnutnom rozsahu. Taktiež sa vyjadril, že účelom prípravného konania nemôže byť podanie obžaloby „za každú cenu“ s tým, aby „nejako“ rozhodol súd, pretože súdy sú Ústavou SR povolané k rozhodovaniu o vine a treste a nie, a priori, o nevine obvineného. Poukazujúc pritom na staršiu trestnoprávnu literatúru, ktorá uvádzala, že nepodložená, prehnaná, nesvedomitá a nedôvodná obžaloba je vždy nebezpečenstvom pre správne a spravodlivé rozhodnutie súdu. Obvinený v ďalšej časti dovolania poukazoval na rozpory vo výpovedi poškodených, pričom jednotlivé výpovede navzájom konfrontoval. Obvinený tvrdil, že jediným dôkazom znejúcim proti nemu sú výpovede údajných poškodených, ktoré súdy vzali za základ uznania viny napriek rozporom v ich výpovediach. V tomto smere nie je napadnutý rozsudok zákonný a nestranný. Súd porušil princíp spravodlivosti. Obvinený považoval za nespravodlivé a v rozpore so zásadou rovnosti strán, aby súd vzal za základ uznania viny vykonštruované výpovede manželov A.. Ďalej uviedol, že súdy nižších stupňov postavili svoje rozhodnutia o uznání viny na dvoch skutočnostiach, a to na výpovediach údajných poškodených a na nedôveryhodnosti osoby obžalovaného. Všetky dôkazy vykonané v trestnom konaní potvrdzujú skutočnosti uvádzané obvineným, avšak ostali bez povšimnutia. Obvinený ďalej poukázal na chyby v prípravnom konaní, ktoré súd neodstránil a ani sa v rozhodnutí nimi nezaoberal. Okrem toho obvinený namietal absenciu úmyslu obohatiť sa na úkor poškodených. Podľa jeho názoru chýba naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu, čo je dôvodom na jeho oslobodenie spod obžaloby. Vykonané dôkazy podľa obvineného netvorí nenarušenú sústavu priamych a nepriamych dôkazov, dokazujúcich jeho viny. V rámci posúdenia, či došlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu majetkovej povahy, je podľa obvineného potrebné vziať do úvahy aj prípadnú existenciu súkromnoprávneho vzťahu, v ktorom ako účastníci vystupovali páchatel' a poškodený a ktorý má význam pre konkrétnu trestnú vec. Z hľadiska princípov, na ktorých je založený demokratický štát je neprijateľné, aby trestným postihom jedného účastníka súkromnoprávneho vzťahu bola nahradzovaná nevyhnutná miera opatrnosti druhého účastníka pri ochrane svojich vlastných práv a majetkových záujmov. Trestným postihom nie je možné nahrádzať inštitúty iných právnych odvetví, ktoré sú určené na ochranu majetkových práv a záujmov.

Obvinený opätovne uviedol, že základ rozhodnutia súdu v trestných veciach musí byť zistený mimo dôvodnú pochybnosť a nestačí iba zistenie pravdepodobnosti. V zmysle uvedeného poukázal na judikát

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 14/1964, R 71/1971. Súdym postupovali v rozpore so zásadami trestného konania. Obvinený je presvedčený, že prvostupňový súd sa týmito zásadami a princípmi dôsledne neriadil, keď v rozpore s týmito na seba preberal na seba povinnosti prokurátora tým, že sám iniciatívne vykonával dokazovanie, čo je možné zistiť porovnaním aktivity súdu a prokurátora na jednotlivých hlavných pojednaniach.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd rozhodol tak, že:

postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach a postupom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 3. decembra 2019, sp. zn. 8To/28/2019 a rozsudok Okresného súdu Humenné zo dňa 11. februára 2019, sp. zn. 2T/37/2016, čo do výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátor sa k predmetnému dovolaniu do dňa konania neverejného zasadnutia nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd“) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku) osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku] v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku) dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

V úvode je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, resp. jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 57 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 5/2007).

Podľa § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Odôvodnenia rozhodnutí vydaných vo veci treba vnímať v súhrne, z čoho okrem iného vyplýva, že v prípade ak sa súd vyššieho stupňa stotožňuje v plnom rozsahu s príslušnou časťou odôvodnenia súdu nižšieho stupňa, je akceptovateľné, aby na ňu len odkázal bez toho, aby neúčelne opakoval tú istú argumentáciu. A napokon, ako to aj opakovane dáva do pozornosti Ústavný súd Slovenskej republiky v kontexte námietok obdobného typu, nie je nevyhnutné dať podrobnú odpoveď na každú námietku, resp. tvrdenie obhajoby, ale naopak parametre ústavnosti spĺňa (už) také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva stručné a jasné odpovede na podstatné skutkové a právne otázky. Nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak sa obvinený nestotožňuje s názormi a závermi konajúcich súdov.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, taktiež namietal porušenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, t. j. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zásadného porušenia práva na obhajobu najvyšší súd uvádza nasledovné.

Právo na obhajobu je popri prezumpcii neviný jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti

ktorým sa vedie trestné konanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o právo, ktoré je nielen v záujme trestne stíhanej osoby a na jej prospech, ale je tiež v záujme demokratického právneho štátu, založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to-ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní však samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod.

Zásadným spôsobom by bolo právo na obhajobu porušené napríklad, tým, že obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať, táto skutočnosť je dôvodom dovolania bez ohľadu na to, z akého dôvodu mal obvinený obhajcu mať (§ 37, § 38).

V posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený svoje právo na obhajobu v plnom rozsahu realizoval v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prostredníctvom svojich zvolených obhajcov JUDr. Jozefa Karabaša (plnomocenstvo na č. l. 87) a JUDr. Jána Vrbu (plnomocenstvo na č.l. 695).

Pokiaľ ide o obvineným namietané skutočnosti spočívajúce v poukazovaní na rozporuplné výpovede poškodených, ktoré podľa jeho názoru boli jedinými usvedčujúcimi dôkazmi, najvyšší súd uvádza.

Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný ani návrhmi strán, či ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie vo veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numeratur). Dovolací súd teda nie je oprávnený preskúmavať skutkový stav ako taký, ani prehodnocovať rozsah vykonaného dokazovania, či dôkazy samotné (okrem ich zákonnosti). Rovnako posudzovanie vierohodnosti výpovedí svedkov spadá pod hodnotenie vykonaných dôkazov, ktorého preskúmanie nepatrí do kompetencie dovolacieho súdu ani v rámci toho ani v rámci iného dovolacieho dôvodu, preto sa týmito námietkami dovolací súd meritorne nemohol zaoberať (R 7/2011).

Nad rámec uvedeného najvyšší súd námietky obvineného vo vzťahu k nevierohodnosti výpovede manželov A. považuje za irelevantné. Možno súhlasiť s obvineným, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu obvineného, bez ďalších podporných dôkazov (vierohodné výpovede iných svedkov, listinné dôkazy, obrazové, zvukové a obrazovo-zvukové záznamy a pod.), musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený. V posudzovanej veci výpovede poškodených neboli jedinými usvedčujúcimi dôkazmi. Napr. svedkyňa Y. L., suseda poškodených vypovedala o niektorých skutočnostiach, opísala problémy poškodených súvisiace s dlžobami a ich snahe sa zbaviť dlhov prostredníctvom obžalovaného. Zároveň ako účtovníčka Spoločenstva vlastníkov bytov uviedla, že poškodení ani nemohli dať obžalovanému hotovosť vo výške 14 000 eur, ale maximálne 5 000 eur. Svedkyňa Y. F. tiež uviedla, že aj ju obžalovaný, keď kupovala od neho nehnuteľnosť zaviedol. Ďalej bol obvinený usvedčovaný ďalšími priamymi a nepriamymi dôkazmi, listinnými dôkazmi atď., ktoré dôkazy tvorili ucelenú reťaz a boli dostatočné na preukázanie a uznanie viny obvineného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd konštatuje, že nebol naplnený dovolací dôvod podľa §

371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V danom prípade nedošlo k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom ani k žiadnemu porušeniu práva na obhajobu.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že v rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku). Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, tzn. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to, nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Taktiež nesmie skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku - ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

V rámci toho dovolacieho dôvodu je potrebné upriamiť pozornosť aj na to, že predmetný dovolací dôvod nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, teda tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetnom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

V rámci svojich námietok dovolateľ tvrdil, že v danej veci nešlo o trestný čin, ale o záväzkovoprávny vzťah, ktorý sa mal riešiť v civilnom konaní a nie v trestnoprávnom konaní.

Možno súhlasiť s tým, že medzi dovolateľom a poškodenými sa mohlo javiť, že ide o záväzkovoprávny vzťah, avšak dokazovaním bolo preukázané, že išlo o závažný exces z inak pôvodne súkromnoprávneho vzťahu, kde poškodení boli podvodným spôsobom pripravení o 14 000 eur, čo je legitímnym dôvodom na to, aby do tohto pôvodne súkromnoprávneho vzťahu zasiahol štát prostriedkami trestného práva.

Účelom trestného činu podvodu je nielen ochrana pred rafinovaným útokom ľstivosti, ktorému môže jednotlivец ťažko čeliť, ale aj ochrana proti takému ľstivému konaniu alebo tvrdeniu, ktorého nepravdivosť nie je možné ihneď prehliadnúť a presvedčiť sa o pravom stave, stačí oklamanie dôvery obvyklej v živote.

Dovolací súd nemá právomoc preskúmať, či spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať hodnotenie dôkazov vykonané súdmi nižších stupňov, preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Obvinený svoju argumentáciu obhajoval aj v konaní pred súdmi nižšieho stupňa, s ktorou argumentáciou sa konajúce súdy náležite vysporiadali, a preto zo strany dovolacieho súdu im v tomto smere nie je čo vytknúť.

V zmysle uvedeného sa javí ako účelné podotknúť, že ak sa dovolacie námietky obvineného nedotýkali právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňovali hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, nezodpovedajú predmetnému dovolaciemu dôvodu.

Obvinený viackrát v rámci svojho dovolania poukazoval na akýsi subjektívny názor súdov, pričom v spojitosti s tým poukazoval na neobjektívne hodnotenie dôkazov, selekciu dôkazov, či nevysporiadanie sa o odporujúcimi si dôkazmi. V súvislosti s tým dáva najvyšší súd do pozornosti ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ktoré obsahuje tzv. zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorej obsah znie, že

orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Vychádzajúc z uvedenej zásady je potom logicky možné prijať záver, že súdy postupujúce v zmysle uvedenej zásady tak, ako tomu bolo aj v tomto prípade, nekonajú a nepostupujú v zmysle akejkoľvek svojoľby, práve naopak, postupujú striktné podľa zásad Trestného poriadku. Pokiaľ sa obvinený nestotožňuje s hodnotením dôkazov súdmi, neznamená to automaticky porušenie jeho práv.

Pokiaľ obvinený poukazoval na to, že v jeho prípade mala byť použitá zásada „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), najvyšší súd s týmto názorom nesúhlasí. Použitie spomínanej zásady vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku; prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu vecí a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásady v dovolaní neprichádza do úvahy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uzatvára, že skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého konania bol obvinený T. V. uznaný za vinného. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený T. V. svojim konaním naplnil všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty hore uvedeného trestného činu.

Dovolacie námietky obvineného spochybňovali skutkové závery súdov prvého a druhého stupňa a subjektívne kritizovali hodnotenie dôkazov doteraz vo veci konajúcich súdov, čo však nezodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) M. poriadku; dovolací súd musel dovolanie obvineného T. V. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí bez preskúmania vecí, odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.